

økonomiske Situation stadig beskæftiger sig med Spørgsmaalet om, hvorledes det er muligt at bringe Arbejdsløsheden til at gaa ned. Og her maa man, synes jeg, med nogen Forundring spørge: Hvad bliver efterhaanden Partiet Venstres Indsats i denne Sag? Det er jo en Kendsgerning, at Partiet Venstre paa et givet Tidspunkt som et af sine Hovedvaaben mod Arbejdsløsheden Svøbe vilde søge gennem Iværksættelse af offentlige Arbejder at lette Trykket i saa Henseende. Det er lige saa givet, at de Nedskæringsplaner, som foreligger, er af en saadan Art, at man absolut ikke mere kan tro paa, at Regeringen anser den Vej for farbar. Det er da heller ikke saa overmaade længe siden, at man fra ledende Side indenfor Venstre har erkendt, at den Vej ikke er farbar.

Er da Partiet Venstre bortset fra et rent menneskeligt Motiv — rent menneskeligt set kan der ikke være Tvivl om, at alle her i Landet i allerhøjeste Grad beklager den store Arbejdsløshed — ikke i særlig Grad opfordret til paa Grund af Handlinger, som har fundet Sted under Venstres Ledelse, at søge at mindske Virkningerne af denne Krise? Jeg maa hævde, at det er Partiet Venstre afgjort. To af de Handlinger, der i denne Henseende efter min Mening har Betydning, er dels Foranstaltningerne til Landmandsbankens Opretholdelse og dels Optagelsen af de store amerikanske Statslaan. Med Hensyn til de sidste er der ikke Tvivl om, at der var en god Portion Valutaspekulation i, at man overhovedet optog disse Laan, idet man gik ud fra som nogenlunde givet, at i Løbet af en vis Aarrække vilde den danske Krone i Forhold til den amerikanske Dollar — sammenlignet med Forholdet, som det var den Gang, Laanet blev taget — have forandret sig i høj Grad til det bedre. Man gik altsaa i Virkeligheden den Gang ind i en meget stor Valutaspekulation. Skal nu denne Spekulation lykkes, er der altsaa ingen Tvivl om, at man alene af den Grund, bortset fra mange andre, i allerhøjeste Grad maa være interesseret i, at den danske Krones Værdi forbedres, men som Led i et Arbejde paa at forbedre den danske Krones Værdi frembyder sig navnlig to Ting: at skaffe Balance paa Statens Budget og dernæst gennem Anvendelse af dansk Arbejde i saa høj Grad som muligt at formindske Importen. At disse to Ting tilsammen vil have en betydelig Indflydelse i den Retning, kan jeg vanskeligt tro, at nogen tør benægte. Jeg maa altsaa af

denne Grund hævde, at Partiet Venstre som det Parti, der har fremlagt de paagældende Laaneforslag, maa være i høj Grad interesseret i Anvendelsen af dansk Arbejdskraft. Og tager man Forholdet til Landmandsbanken — et Forhold, som ganske afgjort er af vidtrækkende Betydning, og hvis Rækkevidde i afgørende Grad vil blive bestemt af, om de paagældende Virksomheder, som støttes af Landmandsbanken, gaar til Grunde eller ikke —, maa man ogsaa her have Lov til at hævde, at Partiet Venstre ved det Standpunkt, Regeringen har indtaget, har gjort Landets Økonomi i høj Grad afhængig af, at Forholdene lægges saa gunstigt til Rette for Industrien som paa nogen Maade muligt.

Men bortset fra disse to specielle Ting, som altsaa Partiet Venstre i Kraft af sit Førerskab paa det Tidspunkt, da de paagældende Handlinger blev foretaget, maa have en ganske særlig Interesse i at fremme, er det jo klart, at Partiet Venstre maa være i allerhøjeste Grad interesseret i at træffe Foranstaltninger til at mindske Arbejdsløsheden. I denne Forbindelse er i de allersidste Dage Spørgsmaalet om Importreguleringen kommet stærkt i Forgrunden, og dér vil det blive ved at være, indtil det inden meget længe har fundet sin Løsning. Angaaende dette Forhold har det ærede Medlem Hr. Rode med Hensyn til Venstre brugt Udtrykket, at Importreguleringen var „paatvunget“ Venstres Regering af det konservative Folkeparti, og alene af den Grund maatte man gaa ud fra, at det var en Dødssejler, idet intet var saa sikkert som dette, at det, der var paatvunget en, vilde man meget hurtigt vende sig fra med Afsky. Jeg vil i den Anledning gerne sige, at jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at denne Paastand er ganske urigtig. Forholdet, som det udviklede sig i August Maaned, var dette, at det konservative Folkeparti, i alt Fald dets store Flertal, gennem sin Afstemning havde sikret Militærlovenes Gennemførelse, og de radikale Partier sagde i Virkeligheden paa det Tidspunkt: Sikke nogle Føhoveder, disse Konservative er, nu sikrer de Venstres Militærlove, og de kan være saa inderligt forvissede om, at bagefter faar de ikke det mindste som Belønning derfor. Disse Udtalelser viser, at man den Gang ikke mente at kunne paatvinge Venstre Importregulering, thi der forelaa ikke nogen Situation for Venstre, i Kraft af hvilken det for sin egen Skyld var nødt til at gøre det. Om de gjorde det i nogen Grad af speciel